

BEN AARONOVITCH

ZVONŮ
LONDÝNA

Ben Aaronovitch
Zvony Londýna

Z anglického originálu Lies Sleeping,
vydaného nakladatelstvím Gollancz
v Londýně roku 2018, přeložil Milan Žáček.
Ilustrace na obálce Kateřina Bažantová.
Grafická úprava obálky Martin Radimecký.
Sazba Petr Teichman.

Odpovědný redaktor Richard Klíčnick.
Jazyková redakce Hana Gelnarová.
Korektury Marie Černá.

Technický redaktor Milan Dorazil.

V roce 2019 vydalo nakladatelství ARGO,
Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
www.argo.cz, argo@argo.cz,
jako svou 4133. publikaci, 111. svazek edice Fantastika.
První vydání.
Vytiskla Těšínská tiskárna.

ISBN 978-80-257-3030-0

Aktuality o našich titulech můžete sledovat na www.facebook.com/argo.cz

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS
sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice
tel. 226 519 383
e-mail: odbyt@kosmas.cz
www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví
www.kosmas.cz

Prolog

Stupeň zabezpečení	Tajné
Výjimka podle ZSPI	Ano
Vhodné pro zveřejnění? Ano/Ne	Ne
Název a verze	Operace Jennifer
Účel	
Relevance pro	
Shrnutí	Souhlas se zahájením operace Jennifer
Autor a garant/Výplatní číslo	zástupce Richard Folsom
Příslušnost k VOOÚ/	SVÚ
Útvar & jednotka	
Datum	14. listopadu 2014
Datum revize	Není k dispozici

PRO POTŘEBU ŘEDITELE METROPOLITNÍ POLICIE POUZE V PÍSEMNÉM ZNĚNÍ

Navrhujeme, aby se následující operace sloučily
v OPERACI JENNIFER:

OPERACE DRÁTENÍK; ODDĚLENÍ VRAŽD,
STANICE BROMLEY – VRCHNÍ VYŠETŘOVATELKA
INSPEKTORKA MAUREEN DUFFYOVÁ

Vražda George Trencharda blíže neurčenou, ale potvrzenou Sokolí metodou. Nejenže byl George Trenchard spojen s Martinem Chorleym finančně (srov. OP. WENTWORTH), ale výpovědi Varvary Sidorovny Tamoninové přímo poukázaly na jeho účast na vraždě Patricka Mulkerna.

OPERACE WENTWORTH; VPO a ÚZP

Vyšetřování veřejné korupce; finanční podvody; pokus o vraždu; spiknutí za účelem vyvolání exploze. Martin Chorley byl s tímto případem propojený na základě peněžních toků z County Gardu a jeho četných dceřiných společností a prostředníků. K dispozici jsou další podpůrné důkazy od svědků, mezi nimiž opět figuruje Varvara Sidorovna Tamoninová.

OPERACE TAŽNÝ KŮŇ; GIPN – VRCHNÍ VYŠETŘOVATEL DETEKTIVNÍ INSPEKTOR WILLIAM POLLOCK

Vyšetřování obvinění z porušení profesních zásad vedené proti bývalé policistce Lesley Mayové. Lesley Mayová byla bezpečně identifikována jako společnice Martina Chorleyho.

OPERACE KOLO OD VOZU; ODDĚLENÍ VRAŽD, STANICE BELGRAVIA – VRCHNÍ VYŠETŘOVATEL DETEKTIVNÍ INSPEKTOR ALEXANDER SEAWOLL

Vyšetřování zločinného spolčení za účelem vraždy.

OPERACE MARIGOLD; ODDĚLENÍ VRAŽD, STANICE BELGRAVIA – VRCHNÍ VYŠETŘOVATEL DETEKTIVNÍ INSPEKTOR ALEXANDER SEAWOLL

Viz příloha 2, 3, 4 & 9.

Mezi vrchními vyšetřovateli podílejícími se na výše uvedených operacích panuje jednomyslná shoda, že Martin Chorley představuje závažné a bezprostřední ohrožení veřejného pořádku v měřítku srovnatelném s bombovými útoky ze 7. července 2005. Za tímto účelem vyjadřují přesvědčení, že Martina Chorleyho bychom měli co nejdříve zatknout a začít stíhat. K tomuto účelu bude zapotřebí vyšetřování vedené na základě intenzivně proaktivního zpravodajství. GIPN doporučuje, aby se vnitřní komunikace metropolitní policie proměnila podle požadavku, že v rámci každé operace budou informace sdělovány pouze v rozsahu nezbytně nutném a za přísně rozčleněné IT podpory.

Nevidím jinou možnost než Speciálnímu vyhodnocovacímu útvaru (SVÚ), coby hlavnímu úřadu metropolitní policie a státní správy zabývajícímu se Sokolími záležitostmi, umožnit operaci realizovat v souladu s jeho, upřímně řečeno, poněkud riskantními a neortodoxními metoda-

mi. Přinejmenším se tak vytvoří určitá možnost hodnověrného popření pro případ, že by se celá situace nějakým nepříjemným způsobem dostala na veřejnost, a tento přístup zůstane naší největší šancí na zdárný výsledek za minimální mediální publicity.

Slavná poslední slova

Chiswické štouchání

Jmenoval se Richard Williams a pracoval na oddělení pro styk s veřejností. I když žil v hezkém edvardovském půldomku v Chiswicku, jeho rodina pocházela ze sheffieldského Fulwoodu a byla dost zazobaná, aby mohl jako žák denně dojíždět na internátní Birkdale School. Díky tomu se mu dostávalo jak drahého vzdělání, tak domácí stravy. Poté co s chvalitebným výsledkem vystudoval Madgaleninův kolej v Oxfordu, přestěhoval se do Londýna. Tam se při práci pro jednu známou reklamní agenturu seznámil se svou první manželkou. Nyní, s druhou, mladší manželkou a dvěma dcerami na prahu základní školy byl připravený, pokud jsem mohl soudit, k přesunu do údolí Temže nebo možná ještě dál na západ, aby měl jistotu, že holčičky budou chodit do škol, které jsou trochu méně „barevné“ než ty v Chiswicku. Tohle jsem dokázal odhadnout, protože o Richardu Williamsovi jsem věděl prakticky všechno, co se o něm vědět dalo – od jeho školních vysvědčení po poslední věc, kterou s použitím kreditky kupoval přes internet. Bezpochyby by se vyděsil, kdyby uslyšel, že padl za oběť všudypřítomnému policejnímu státu, a ještě větší šok by zakusil, kdyby zjistil, že naproti jeho domu sedí v neoznačeném, ale našťastí ne stříbrném hyundai dva policisté, já a seržantka Saha Guleedová, a jeho dům mají v hledáčku.

Se Sahrůu jsme nebyli ani tak vyděšení jako pekelně znuzení.

Na místě jsme byli proto, že během svého oxfordského studia Richard Williams vstoupil do jídelního klubu zvaného Krokodýlci. Na tom by nebylo nic zvláštního; do jídelních klubů vstupovala spousta bohatých studentů a jejich ctižádostivých středostavovských přívrženců, třeba jen pro možnost zlít se a hlučně si zadováďet beze strachu, že se objevíte v nějakém laciném dokumentu stanice Channel 5 pojednávajícím o mravním úpadku anglické pracující třídy.

Nebo jak vždycky říká můj táta: společenským problémem se to stává pouze tehdy, když řady rozhojní pracující muž.

Krokodýlky odlišovala osobnost jejich zakladatele, profesora Geoffreyho Wheatcrofta, Th.D., Ph.D., člena SM a plně kvalifikovaného čaroděje. Onen člen SM mluví za vše. SM znamená Společenstvo moudrých, jež je jinak známé také jako Rozmar – oficiální domov britského čarodějnictva už od roku 1775. A pokud vám tohle vyráží dech, možná zvažte, jestli by nebylo od věci si o těchto záležitostech před dalším čtením něco nastudovat.

Geoffrey Wheatcroft si myslel, že by bylo zábavné naučit několik Krokodýlků magii – a ne, nevíme, kolik jich bylo. Určitému nevelkému procentu nakonec kouzlení opravdu šlo, ale ani v tomhle případě nevíme, kolika přesně.

Víme ovšem to, že nejméně dva z nich se rozhodli využít svých kouzelnických dovedností k páchání poměrně závažných zločinů. Včetně dvou, které by se daly označit za zločiny proti lidskosti – a to myslím naprosto vážně.

Geoffrey Wheatcroft zemřel dřív, než tohle všechno vyšlo na světlo, a tak se mu podařilo vyhnout trestu za své jednání, ačkoliv vím, že můj šéf občas fantazíruje o tom, že Wheatcroftovu mrtvolu vykope a spálí. Příhodně mrtvý je rovněž Albert Woodville-Gentle, kterému jsme říkali Muž bez tváře č. 1. Než se však odebral na pravdu boží, pomohl vyškolit Martina Chorleyho, který pro nás byl Mužem bez tváře č. 2. Věřte mi, že tehdy to všechno dávalo smysl.

Víme, kdo je Martin Chorley, a víme, co napáchal. Jenže nevíme, kde je. Ani co má za lubem. A to nám všem nedává v noci spát.

Měl pod čepicí, to uznávám. Sice nepředpokládal, že bychom ho mohli chytit, ale rozhodně měl záložní plány a pro případ potřeby různě zašité prostředky.

Pro vystopování Martina Chorleyho jsme měli dvě použitelné vyšetřovací linie. Na jedné straně jsme věděli, že pro práci verbuje bývalé Krokodýlky, na straně druhé jich bylo ještě několik, kteří nám nebyli známi. Takže nějaká chytrá hlava dostala nápad zkusit strategii „šťouchání“.

Nechali jsme si od našich analytiků z Přístavku lokalizovat pravděpodobné kandidáty na členství v Krokodýlcích, potom jsme je začali bedlivě sledovat a nakonec jsme se rozhodli je nějak zlehka postrašit – „pošťouchnout“. Když jsme to udělali, seděli jsme a sledovali, jestli budou nějak reagovat. Doufali jsme třeba, že zavolají na nějaké číslo, někomu

napíšíou e-mail nebo nějakému nezvyklému kontaktu pošlou esemesku. Nejvíc jsme se v téhle souvislosti kojili nadějí, že vyběhnou z domu, skočí do auta a navedou nás na nějaké zajímavé místočko.

Proto jsme teď se Sahrou seděli v hyundai – abychom mohli vyrazit Williamsovi v patách, kdyby se rozhodl vzít nohy na ramena.

„Všechno je to tvoje chyba,“ řekla Sahra.

„Dřív nebo později to prostě musí vyjít,“ opáčil jsem.

Richard Williams byl třetí poštuchovaný a panovalo obecné přesvědčení, že budeme mít už jen dva tři pokusy, než se Martin Chorley dovtipí, o co nám jde, nebo se nás někdo pokusí obvinít z obtěžování.

„Tady je máme,“ řekla Sahra.

Podíval jsem se udaným směrem a uviděl, jak před sledovaným domem zastavil domlácený zelený Vauxhall Corsa.

Ten dům pravděpodobně stál pár milionů liber – dvě patra a navíc půdní vestavba, červené cihly a na stříšce před vchodem dekorace s náznaky stylu Arts and Crafts, aniž by se k němu vyloženě přiznávaly. Naštěstí se obešel bez kamínkového marmolitu a falešného polovičního roubení. Majitelé zachovali původní stahovací okna, ale nechali do nich instalovat žaluzie, které nahradily záclony v noblesní reakci na fakt, že ulici sdílíte s dalšími lidskými bytostmi. Žaluzie byly momentálně vytažené. Ale abychom nebyli zas úplně nápadní, parkovali jsme na ulici o deset metrů dál, v úhlu příliš nepřívětivém na to, abychom dokázali sledovat, co se děje uvnitř.

Pípl mi jednorázový mobil, který jsem držel v ruce, a na displeji se objevil smajlík naležato.

„Pohotovost,“ řekl jsem.

Pokud to bylo možné, vyhýbali jsme se používání policejních vysílaček airwave, a to nejen s ohledem na riziko jejich zničení, kdyby se v naší bezprostřední blízkosti odehrávala nějaká magická aktivita. Smajlík se přesunul k týmu, který pokrýval vedlejší ulici pro případ, že by někdo vyrazil na útěk zadním východem.

Nightingale a konstábl David Carey vystoupili z corsy a vydali se po chodníku ke vstupním dveřím.

„Tak uvidíme,“ řekla Sahra a potlačila zívnutí.

Od zahájení operace jsme si prohazovali role. Při posledním poštuchnutí – v Chipping Nortonu – byli Nightingale a Carey v autě. Případ jsme interně označili za Rodinnou romanci, protože sledovaný subjekt

nepřestával blábolit o své kuchyni, kterou, pokud jsem byl schopný určit, navrhli stejní lidé, co vyzdobili Dno pytle.

„Dveře jsou otevřené,“ řekla Sahara a já jsem do protokolu zaznamenal příslušný časový údaj.

Policie se za normálních okolností ráda na místo dostavuje pěkně záčas, nejlíp kolem šesté hodiny ranní, protože lidé nejenže bývají skutečně doma, ale takhle brzo ráno jen málokdy hrají s plným nasazením. V tomto případě jsme zvolili nedělní poledne, protože jsme se nesnažili vyvolat šok a úžas, ale pokoušeli se působit spíš zlověstně a strašidelně. Nightingale je v tomhle mimořádně dobrý – myslím, že díky svému přízvuku.

Richard Williams byl kdysi zaměstnaný u společnosti s názvem Slick Pictures, která odváděla spoustu práce pro podnik z oblasti územního rozvoje, zcela vlastněný, prostřednictvím celé řady krycích společností, firmou zvanou County Gard. Která byla shodou okolností vzdáleným nástrojem, jímž Martin Chorley řídil některé své kriminální podniky.

Souvislost to byla docela slabá, ale byli jsme zoufalí a přinejmenším by se tím dal udržet tlak pod kotlem.

Sahra si upravovala hidžáb, na ni nezvykle prostý, nafasovaný přímo u policie, neprůstředný a navržený tak, aby se utrhl, kdyby po něm někdo sáhl. Oba jsme pod blůzou měli nasazenou civilní verzi ochranné vesty – pro jistotu.

Sledoval jsem kočku, která vyskočila ze sousední zahrady a odpelášila po ulici. Něco na její zběsilé rychlosti ve mně probudilo neklid a už jsem se o tom chtěl zmínit Sahře, když znovu pípl jednorázový mobil a na displeji bliklo „aa“. V rámci operačního plánování jsme si vymysleli celou řadu kódů. Písmeno nebylo důležité – šifra spočívala v tom, kolik jste jich poslali. Tři znaky znamenaly „pohotovost“, jeden znamenal „s křikem vtrhnout na místo“ a dva naopak pokyn „zaujmout předem domluvenou ‚zásahovou‘ pozici“.

Sahra se usmála. „Konečně nějaká změna.“

Vystoupili jsme do dusného tepla nedělního předměstského poledne a zamířili k domu. Podle plánu jsme měli co možná nejméně nápadně postávat před branou a vyčkávat další pokyny. Od domu nás ale pořád dělilo osm metrů, když se najednou všechno pokazilo.

Ze všeho nejdřív jsem z domu zaznamenal výron *vestigii*, prudký jako rána palicí a ostrý a usměrněný jako hrot jehly – Nightingaleovo *signare*.

Pokud bylo tak intenzivní, pak si ani v nejmenším nebral servítky. A když to udělal naposledy, k vyzvednutí ostatků jsme potřebovali rypadlo.

Vystartoval jsem a k bráně se dostal právě v okamžiku, kdy přes štítovou střechu vystřelil gejzír tašek. Jakmile se snesly z nebe a rozbily před domem, zahlédl jsem, jak se na hřeben střechy pokouší vydrápat a vysoukat jakási postava v růžovomodrém. Byla to žena – štíhlá, černovlasá a bledá – a na okapových žlabech balancovala tak dokonale, jako by se účastnila konkurzu na nový film se Spidermanem.

Otočila se, aby na mě shlédla s nakloněnou hlavou. I na takovou dálku jsem viděl, že ústa a bradu má zalité karmínem, který se jí řinul i po přední straně modré mikiny značky Adidas. Nepředpokládal jsem, že je to její krev.

Na sobě měla spodní díl růžové teplákové soupravy a byla bosá.

Z informativní schůzky jsem ji poznal jako rodinnou chůvu Williamsových, a podle způsobu, jak cenila zuby, také z rvačky, kterou jsem před lety absolvoval v centru Trocadero.

A do prdele, pomyslel jsem si. Nesetkal jsem se už s tvou sestrou?

Předpokládal jsem, že poté co nás uviděla, přeleze střechu a spustí se do zahrady za domem. Takže mě trochu šokovalo, když vyrazila přímo proti mně. Se Sahrou jsme seriózní detektivové, což můžeme dosvědčit kvalifikací pro vyšetřování závažné a komplexní kriminality, takže se od nás nečekává, že se budeme s někým prát. Na to máme OZO.

Ale vzhledem k tomu, v jakém postavení v současnosti jsme, jsme si s Nightingalem, Careym a dvěma dalšími členy týmu našli čas probrat, jak jednat v nejrůznějších situacích. A hlavní ponaučení zní: nepřibližovat se, nezápasit, nechytračit. A neváhat.

Já jsem se vrhl doprava, Sahara doleva.

Chůva přistála jako kočka na chodníku, podle mě v evidentním rozporu s platnými fyzikálními zákony. Ať jste jakkoliv mrštní, když takhle přistanete z výšky odpovídající třetímu patru, měli byste si zarazit holeně do kolen.

Jakmile jsem se postaral, aby se mezi námi ocitl hezký nový Nissan Micra, vyvolal jsem *impello* a mrštil ho po jejích kolenou. Sahara se přenesla přes zídku se sousední zahradou a v ruce už třímala obušek. Díval jsem se, jak strnula před skokem, když chůva přistála na obličejí.

A potom se překulila, ránu setřásla, vyskočila na kapotu micry a za svou námahu schytala do tváře druhé *impello*. Protože v dnešní době už

s navazujícími úkony neváhám. *Vestigium* ji srazilo z kapoty a s tváří zkřívenou v tiché zlostné grimase přistála na zádech.

Lepší příležitost se nám nemusela naskytnout, proto jsme se na ni se Sahrou vrhli. Já šel po nohou, Sahra po rukou. Chůva se po mně při skoku kupředu ohnala bosou nohou, zasáhla mě do ramene a srazila do strany. Všiml jsem si, že se mi k tváři blíží další špinavá pata, a honem jsem se zkroutil, aby našla moje rameno. První rána byla ochromující, ale druhá mi způsobila mučivou bolest. Navzdory ní jsem se chůvě pokusil obejmout nohy a váhou svého těla ji přitlačit k zemi. Ale připadal jsem si, jako bych zápasil s vysokozdvížným vozíkem. Přisahám, že mě celého zvedla, a přehodila si mě tak, že jsem přistál na zádech.

Nečekal jsem, až se uvelebím. Odvalil jsem se – z obrubníku na ulici – a ztěžka se zvedl. Na nohou už byla i chůva a bránila se Sahře, která jí svírala pravou paži. Když jsem se opět vřítel do potyčky, chůva se volnou levou rukou ohnala Sahře po tváři. Sahra však odtáhla hlavu a jedním plynulým pohybem se otočila kolem své osy a máchlá obuškem. Ozval se zvláštní zvuk – jako by se trhalo hedvábí – a obušek chůvu zasáhl do zad. Bolestí se prohnula a já jsem jen sledoval, jak Sahra, která jí stále držela ruku, proběhla po boku micry způsobem, jenž mi nepřipadal fyzicky možný, a celou vahou svého těla strhla chůvu na zem.

Dospěl jsem k názoru, že využiju situace, a vyskočil jsem, abych chůvě sevřel kotníky. Než stihla zareagovat, přenesl jsem váhu dozadu, aby měla maximálně natažené nohy. Pokud nemá možnost se o něco zapřít, ani ten nejsilnější člověk nikoho ze svých nohou nesetřese hrubou silou, a se Sahrou na jejích zádech jsme ji už prakticky měli na lopatkách. Stačilo nám ji zadržovat do příjezdu posil, ale ještě jsme ani nevytáhli pouta, když se zavlnila jako had. Sahra se ji pokusila udržet, ale utržila ránu nohou a vletěla do mě. Než jsme se rozpletli a vyskočili na nohy, chůva byla pryč.

„Kde je Nightingale, do prdele?“ zeptal jsem se.

Ukázalo se, že Richarda Williamse zachraňuje před vykrvácením.

„Pokusila se mu prokousnout hrdlo,“ vysvětlil mi později Carey.

Protokoly z nalezišť

Že k něčemu takovému došlo, jsme se pravděpodobně měli dopídit, když opodál zaskřípěla kola sanity a kolem nás se do domu prohnali záchranáři. Se Sahrou jsme se za nimi nevydali, protože jsme usilovně dávali do oběhu popis uprchlé chůvy a varovali příslušníky zásahové jednotky, aby se k ní až do příjezdu Sokolích specialistů nesnažili přiblížit. Potom jsme obsadili jedno zásahové auto, abychom byli bezproblémově pojízdni v případě, že by byla někde spatřena.

Nemuseli jsme se ale obtěžovat; chůva se vypařila do letního odpoledne.

Poněvadž jsme byli druhý Sokolí zásahový tým – ten první tvořil Nighthingale – se Sahrou jsme skončili na chodbě univerzitní nemocnice, kde jsme strážili nemocniční pokoj Richarda Williamse spolu s povzbudivě neochvějnou příslušnicí speciálního Bezpečnostního ochranného oddílu v plné balistické zbroji, vybavenou samopalem H&K MP5. Jmenovala se Lucy a byla matkou tří dětí mladších pěti let.

„Ve srovnání s nimi,“ řekla nám, „mi tahle práce nepřipadá ani trochu stresující.“

Lidi z Bezpečnostního ochranného oddílu na tuhle práci využíváte proto, že na rozdíl od členů specializovaného oddílu SCO19 jsou vycvičeni k vykonávání strážní služby. Osmihodinové postávání v dešti vyžaduje určitý druh osobnosti, která si i navzdory vypětí udrží dostatečně velkou ostražitost, aby bez zaváhání dokázala někoho trefit do středu těla.

Nighthingale s Careym někde na západě stále pronásledovali Bledou chůvu a Richard Williams byl pod silnými sedativy, takže ani on nám nemohl nic vyklopit. Měli jsme tak přinejmenším příležitost rozepsat protokol a já osobně se ještě mohl zeptat Sahry na zvuk trhajícího se hedvábí a ten kousek se svislým parkurovým během.

„Zvuk trhajícího se hedvábí?“ zeptala se.